

Turiny

1: Pelytė Mona	9
2: Gilių šventė	17
3: Bėdos dėl Tilės.	28
4: Įsipareigojimas	37
5: Tilė aprodo viešbutį	42
6: Skunų viešnagė	53
7: Didysis dvokas	66
8: Panelės Sibilės daina	74
9: Genio įspėjimas	91
10: Lokys Gervuogėlis	100
11: Nelaimė priimamajame	109
12: Nedorėliai vilkai	122
13: Tilė sako tiesą	132
14: Gudrybė	139
15: Drąsi pelytė	153
16: Tikrieji namai	161

PELYTĖ MONA

Pelytė Mona buvo girdėjusi, kad namai yra ten, kur širdis. Tik Mona niekada neturėjo namų... bent ilgam. Dulkėtas šieno ryšulys, apleistas paukščio lizdas, dygi tankmė... Per savo trumpą gyvenimą ji buvo apsistojusi daugiau vietų, nei turėjo ūsų. O dabar jos pastaruosius namus, seną tuščiavidurį kelmą, užtvindė audra.

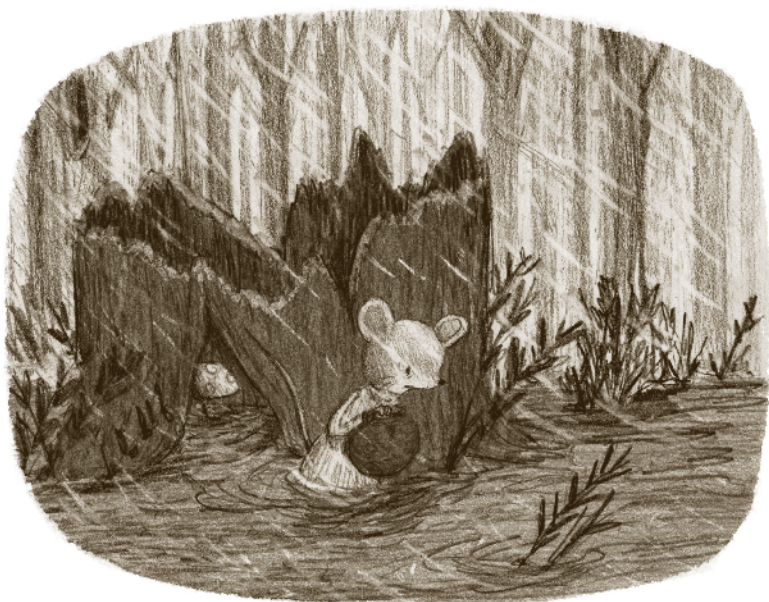
Kai vasarą Mona rado tą kelmą, jau su stalu iš grybo ir upeliu šalia, jai šie namai pasirodė per geri, kad būtų tikri. Kodėl joks gyvūnas čia neįsikūrė?

Dabar Mona suprato, virpėdama ji tupėjo ant šaknies kelmo kampe ir baimingai žvelgė, kaip

vanduo veržiasi vidun, sūkuriuoja aplink samanų lovą, tekši ant stalo ir grasina nuplauti lagaminą.

Vien tik šis lagaminas liko Monai iš jos šeimos. Jis buvo pagamintas iš graikinio riešuto kevalo, o ant dangčio išraižyta mažutė širdelė. Mona pakėlė lagaminą.

„Laikas kraustytis“, – pamanė ji ir sunkiai atsiduso, tada stipriai sugniaužė lagamino rankeną, išbrido iš kelmo ir išėjo į audrą.

Lietus čaižė Papartyno girios medžius, dar tik pradėjusius dabintis rudens spalvomis. Mona akimirksniu permirko – nuo nosies iki uodegos galiuko. Kas žingsnis jos letenėlės klimpo į šlapią žemę.

„Kuriuo keliu pasukti?“ – susimąstė pelytė. Dešinėje buvo ūkis, bet jis labai toli ir ten gyvena katė. Mona tai žinojo, nes kartą bandė jame įsikurti. Teliko eiti kairėn arba tiesiai.

Mona jau ketino eiti tiesiai, kai... BLYKST! sužaubavo, ir pelytė pašoko. Vadinasi, reikia sukti į kairę. Straksėdama nuo šakelės ant lapelio ir bandydama išvengti purvo, pelytė patraukė gilyn į mišką.

Jei tik pasitaikytų didelis akmuo, po kuriuo būtų galima pasirausti, grybų plotelis ar tuščiaviduris medis. Bet to nebuvo. Nesimatė ir jokių kitų gyvūnų. „Tikriausiai visi pasislėpė namuose, – pamane Mona, – ir jiems nebaisi dargana.“

Netrukus lietus ėmė kauptis Monos ausytėse. Pelytė išpurtė iš jų vandenį, bet nuo to tik geriau

girdėjo bauginamą audros šėlsmą. Vėjas švilpė, plakė medžius ir sūkuriavo, jis atnešė ir staugimą. Vilkai!

Mona cyptelėjo ir paspartino žingsnį. Vilkai vėl užkaukė. Atrodė, kad jie toli. Bet vilkai yra vilkai, ir visi maži gyvūneliai jų bijo. Vilkai – medžiotojai, jais negalima pasitikėti. Nėra nieko blogiau už tuos plėšrūnus.

Lietus dar labiau įsismarkavo. Ar Mona irgi pražus kaip jos tėvai, kuriuos nusinešė vėtra? Jei tik būtų letenėlė, į kurią ji galėtų įsikibti, ar kas nors, pažadėsiantis, kad nieko blogo nenutiks... Tačiau Mona buvo viena.

Galiausiai pelytė šį tą pastebėjo – milžinišką medį, kurio šakos stiebėsi į tokį aukštį, kad Mona neįžiūrėjo jų galiukų. Medis buvo tuščiaviduris! Pelytė nuskubėjo prie angos.

Tačiau Mona iš karto suprato, kad šie namai netinkami pelytei. Tai buvo lokio guolis. Dabar jame lokio nebuvo ir, regis, jis jau seniai čia

nesilankė. Bet silpnas kailio, žuvų ir uogų kvapas tvyrojo ore, ir Mona suprato, kad niekada nepajėgtų ramiai užmigti šioje vietoje. O jei lokys grįš? Nors Mona lokių bijojo mažiau nei vilkų ir šiek tiek laiko gyveno šalia lokio, kurį labiau domino uogos nei ji, pelytei nepatiko mintis tupėti vienuose namuose su lokiu.

Todėl Mona nenoriai vėl išskubėjo iš lokio lauko į audrą.

Pelytei kelią užtvėrė nuo audros patvinęs upelis. Mona apsidairė, ieškodama vietos, kaip jį perėti. Skersai srauto buvo nukritęs pagalys. Monai puikiai sekėsi išlaikyti pusiausvyrą, visos pelės tai moka, ji beveik jau perėjo upelį, kai pažvelgusi aukštyn tamsiuose krūmuose išvydo akis!

Tai buvo spindinčios vilkų akys! Mona tuo neabejojo. Ir jų buvo ne viena, dvi ar trys poros, bet tiek daug, kad Mona nepajėgė nė suskaičiuoti. Pelytei širdis nusirito į kulnus, letenėlės nuslydo nuo pagaikščio ir...

Pūkšt! Ji įkrito į vandenį.
Ūžt!

Ir štai ją prarijo ne vilkai,
o veržlus, gurguliuojantis ir
tolyn skubantis upelis.

Prisirijusi vandens Mo-
na ėmė kosėti ir spjaudytis.

Srautas nešė pelytę, beviltiškai
įsikibusią į bangelių sūpuojamą lagaminą, žemyn
kalva, pro krūmus ir paparčius, akmenis ir šaknis
gilyn į girią.

Vis tolyn ir tolyn plukdė Moną patvinęs upe-
lis. Ji užsirepečkojo ant lagamino ir stebėjo, kad
medžiai darosi vis labiau apaugę samanomis ir su-
siraizgę. „Tikriausiai čia jau miško vidurys“, – pa-
manė Mona, nes šiose vietose ji niekada nesilankė.

Pagaliau upelio tėkmė sulėtėjo ir įsiliejo į du-
burį, užtvenktą storų šaknų. Viena šaknis styrojo
tarsi pagalbą siūlanti letena, Mona ją pastvėrė ir
išsiropštė iš vandens.

Pelytė aiktelėjo. Priešais ją stūksojo dar vienas milžiniškas medis. Tačiau šitas buvo ne tik didelis. Jis buvo... didingas.

Milžiniška laja viršūnėje atrodė tarsi vainikas, kurio auksiniai lapai užstojo nuo lietaus ir vėjo. Samanos tarp šaknų buvo tokios tvarkingos, atrodė, kad kažkas jas ten sukaišiojo ir dailiai apkarpė. Gal kažin kas taip ir padarė... nes ant kamieno tiesiai Monai virš galvos buvo raižinys.

Jis vaizdavo širdelę, panašią į išraižytą ant jos lagamino, bet šios centre buvo raidės „ŠV“.

„Ką tai reiškia?“ – nustebo Mona.

Pelytė negalėjo atsispirti pagundai. Ji iš lėto pasistiebė ant pirštų galiukų ir palietė raižinį.

TRAKŠT.

Širdelė įsispaudė vidun ir kamiene atsivėrė durys.

